

Dålig advokatyr

nesundersökning av Selling, att gå med på att Selling måste vara sinnessjuk, och yrkar, sedan detta försök misslyckats, att hovrätten skall besluta en ny sinnesundersökning. Detta sker kort tid efter medicinalstyrelsens rättspsykiatriska nämnds förklaring att Selling inte är sinnessjuk. Justitiekanslern och hans ombud har tyvärr hoppats att man genom undragande av nya psykiatriska skall lyckas att få Selling beknad som sinnessjuk; de ser sig i realiteten vara överunniga i frågor om sinnessjukdom. Lika otroligt är det att av dr Dagberg hopsam-

lade material om Selling som ställdes till justitiekanslerns och hans ombuds förfogande enligt deras beslut inte i sin helhet skulle få bli tillgängligt för Sellings försvarsadvokat. Justitiekanslern anser att han och hans ombud ur materialet kan framdraga vad som är betydelsefullt; det tillkommer inte Sellings försvarsadvokat att med stöd av materialet bilda sig en egen åsikt i den frågan.

Dessa är några huvuddrag i dagens rättsaffär, Sellingaffären. Och så påstår man att Vilhelm Mobergs skådespel inte har något med verkligheten att göra.

Advokat Sven Salmonson, som i Sellingrättegången tjänstgjort som målsågarombud, har i Svenska Dagbladet publicerat en artikel, som till formen innebär en kritik av vår ledare söndagen den 5 januari. Vi har tidigare vägrat att ta in hr Salmonsons inlägg, då vi anser det olämpligt för att inte säga orimligt att advokaterna i Sellingmålet skall fortsätta den inför hovrätten avslutade pläderingen i pressen.

Ty hr Salmonsons inlägg är ingenting annat än en fortsättning av pläderingen. De anmärkingar han göt i sak är så svaga att det är tillräckligt att med några ord beröra dem. Han påstår att professor Selling i sin omstridda skrivelse till statsrevisorerna år 1953 inte framträtt på begäran av revisorerna. I själva verket är förhållandet det att revisorerna riktat sina förfrågningar till Riksmuseet och att paleobotaniska avdelningens föreståndare vid detta museum, alltså professor Selling, har rätt och skyldighet att för sin del svara statsrevisorerna. Det är alltså uppenbart att revisorerna tagit initiativet, ehuru vägen liksom när det gäller andra museer och verk gått till avdelningsföreståndarna via den centrala myndigheten. Lika klart är det att Selling, som redan då befann sig i konflikt med Vetenskapsakademien, skrev för att försvara sin ståndpunkt. Hr Salmonson vänder sig särskilt mot att enligt vårt omdöme Sellings skrivelse var avfattad "i korrekt, om också skarp form". Enligt hr Salmonsons mening var tydligen skrivelsen kränkande. Härtill är det tillräckligt att erinra om att statsrevisorernas kanslichef på ed betygat att skrivelsen på intet sätt uppfattats som kränkande av statsrevisorerna själva; vi har samma uppfattning som statsrevisorerna, och att hr Salmonson är av annan mening är oss, mildt talat, likgiltigt.

Det verkligt otrevliga i hr Salmonsons framställning kommer emellertid på andra punkter. "För egen del har jag haft god anledning att föranställa om åtal mot en hel del av pressen för dess behandling av mina huvudmän under den pågående rättegången." Advokat Salmonson anser sig alltså utan vidare kunna påstå att pressens skrivelser i detta ärende varit brottsliga; det är onekligen friskt marscherat av en man som visat sig så känslig i fråga om vad som är kränkande för andra personer eller myndigheter.

Advokaten slutar med att säga att vårt inlägg skulle vara ett uttryck för "pressröta", eftersom det kan anses som ett försök att påverka domstolen. Om en sådan uppfattning som advokaten här kommer med skulle bli mera allmänt utbredd, vore det sannerligen betänkligt. Man säger att pressen inte skall yttra sig under utredningen i ett rättsfall, eftersom den då kan påverka utredarna, den får inte yttra sig under rättegången,

för då kan den påverka domstolen, den kan inte kritisera domstolen, för då kan det bli fråga om domkval. Alltså skall pressen helt enkelt hålla sig tyst. En så reaktionär uppfattning i frågan har dess bättre, såvitt vi vet, inte någon av de myndigheter som angripits under de senare årens rättsaffärer vågat publicera. Det är allmänt bekant att pressen i flera fall framdrivit undersökningar och offentliggöranden som lett till att misstag eller övergrepp blivit avslöjade. Men nu påstår en advokat rent av att det är pressen och inte de myndigheter som felat som företer "röta". Kommentarer är obehövliga.